

Sygn. akt XVII Ka 280/17

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Justyna Andrzejczak

Protokolant: st.prot.sąd. Karolina Tomiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Jacka Derdy

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2017 roku

sprawy D. P.

oskarżonego o czyn z art.178a§4kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 25 listopada 2016 roku sygn. akt IIK 194/16

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180zł.

Justyna Andrzejczak

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 listopada 2016 roku w sprawie II K 194/16 Sąd Rejonowy w Śremie uznał oskarżonego D. P. za winnego zarzucanego mu przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. (k. 71 – 71v).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł obrońca oskarżonego (k. 89 – 90v).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przed ustosunkowaniem się do zarzutów obrońcy zawartych w apelacji należy zauważyć, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Do czynu przypisanego oskarżonemu Sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należycie ją uzasadnił.

Odnosząc się do pierwszego ze stawianych przez skarżącego zarzutów dotyczącego naruszenia przepisu § 4 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 11 grudnia 2015 roku w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie, to okazał się on całkowicie pozbawiony jakichkolwiek podstaw. Wbrew twierdzeniom skarżącego protokół przeprowadzonego wobec oskarżonego badania trzeźwości nie zawiera jakichkolwiek wątpliwości. Ponadto nie był on także kwestionowany przez skarżącego na etapie postępowania przed Sądem I instancji, a więc zgłoszony w tym przedmiocie zarzut w sposób ewidentny i jednoznaczny jest koniunkturalny i sformułowany li tylko na potrzeby złożonej apelacji. Dla porządku tylko wskazać należy, że w § 4 ust. 3 powołanego rozporządzenia wyartykułowano jedynie obowiązek przeprowadzenia drugiego badania po 15 minutach. Taki warunek spełnia protokół badania w niniejszej sprawie (k. 2). Ze wskazanego przepisu w żaden sposób nie wynika, że wartości czasu należy podawać z dokładnością co do sekund, tym bardziej, że posłużono się w nim wyłącznie jednostką „minut”. Argumentacja skarżącego w tym zakresie była więc całkowicie i zupełnie bezpodstawna.

Podobnie skomentować należy drugi ze zgłoszonych przez skarżącego zarzutów, a dotyczący rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Stanowisko skarżącego, w którym domagał się on zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności dowodzi wyłącznie tego, że nie zapoznał się on z motywami pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jak również obowiązującymi przepisami Kodeksu karnego. Jak to bowiem wprost wyartykułował Sąd Rejonowy w swoim uzasadnieniu (k. 85) zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności było w ogóle prawnie niedopuszczalne, albowiem zgodnie z nowelizacją przepisu art. 69 § 1 k.k., obowiązująca od dnia 1 lipca 2015 roku: Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Tymczasem jak tego dowodzi karta karna oskarżonego w czasie popełnienia przedmiotowego przestępstwa, tj. w dniu 27 lutego 2016 roku, był on już wielokrotnie uprzednio karany na kary pozbawienia wolności (k. 58 – 61), a wyroki te dotąd nie uległy zatarciu. Z tych względów nie było w ogóle prawnej możliwości rozważania przez Sąd Rejonowy zastosowania wobec oskarżonego instytucji przewidzianej przepisem art. 69 § 4 k.k. w zw. z art. 69 § 1 k.k.

W tym stanie rzeczy Sąd odwoławczy w pełni podziela i aprobuje rozważania Sądu I instancji dotyczące wymiaru orzeczonej oskarżonemu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy precyzyjnie wyważył okoliczności wpływające na wymiar kary, ustalając go na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym dyrektywy prewencji ogólnej, jak i szczególnej zawarte w przepisie art. 53 § 1 i 2 k.k. Zważywszy na ustawowe zagrożenie przestępstwa przewidzianego w art. 178a § 4 k.k. uznać należy, iż wymierzona oskarżonemu kara 10 miesięcy pozbawienia wolności ma jedynie charakter sprawiedliwej odpłaty za popełniony czyn karalny, tak więc nie sposób uznać, że jest „rażąco niewspółmierna”.

W tym miejscu zaznaczyć należy, że Sąd Okręgowy dokonał również z urzędu kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w świetle bezwzględnych przesłanek odwoławczych przewidzianych przepisami art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., jednak żadne z nich w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły. Z tego względu nie było potrzeby ingerencji w zaskarżone orzeczenia z urzędu.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze wszystkie poczynione powyżej rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 8, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223, ze zm.). Na koszty te składają się wyłożone przez Skarb Państwa wydatki (20,00 złotych) oraz opłata za drugą instancję (180,00 złotych).

Justyna Andrzejczak